

#pualpalau

Un concert que serà homenatge a Estellés, i aniversari, i recuperació de l'espai cultural, celebració de la cançó, també, i més coses: Pau Alabajos actua, el 29 de setembre, al Palau de la Música de València.

XEFO W.S.

Pau Alabajos, deu anys picant pedra musical.

“Vàrem veure que arribava l'aniversari, que es complien deu anys sobre els escenaris, i volíem fer alguna coseta especial.” Amb el posat tranquil que el caracteritza, Pau Alabajos, cantautor valencià compromès amb el seu temps, ens explica com va ser que nasqués aquesta idea: “Fas un disc amb tots els arranjaments i totes les participacions i després sol ser molt difícil de portar-ho així als directes. Aquesta vegada teníem ganes d'oferir un concert on la gent poguera escoltar amb els cinc sentits, talment com si fóra un disc”.

Pau és tossut, determinat, i no ha parat fins a modelar el concert que volia, fins a aconseguir l'escenari que volia: el Palau de la Música de València. No ha estat fàcil. Feia un temps que ho intentava i, quan semblava que sí, sorgia alguna trava i el procés s'allargava entre paperassa i ajornaments: “Hem hagut d'anar-lo perseguint nosaltres, aquest concert. I ha estat molt difícil. Ho hem intentat en solitari diverses

vegades i sempre ens han anat trampejant. Fins que la discogràfica que ens porta ara ho ha aconseguit”. Sentir com un cantant del país, de trajectòria contrastada, ha de batallar per portar la seva música a l'escenari que, per antonomàsia, li és consagrat, podria exasperar. Pau Alabajos, però, fidel al seu tarannà bastit de constàncies, s'explica amb veu tranquil·la: “Supose que, ara que passen per un moment econòmic molt roïn els ha anat bé, aquest concert. Segurament, quan les coses els anaven d'una altra manera, se'n podien estar i podien tirar de prejudicis polítics”.

Ell tenia clar des del començament on havia de ser aquest concert especial, i per què: “És que el Palau de la Música també és nostre, és patrimoni dels valencians i les valencianes, no pas patrimoni del PP. Per tant, el que farem el dia 29 també serà reapropriar-nos un espai que ens correspon. El Palau de la Música de València és el temple de tots els músics valencians”.

Aquest plus més que simbòlic gua-

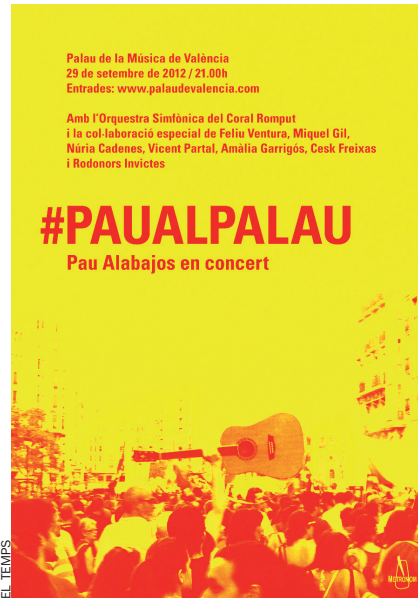
nya pes quan es recorda que Alabajos és membre actiu del Col·lectiu Ovidi Montllor, i que una de les primeres accions reivindicatives d'aquesta agrupació de músics i cantants va ser, precisament, una sonora tancada al Palau de la Música per denunciar que la institució viu d'esquena als cantants del país que s'expressen en la llengua del país. Hi havia un regidor de l'Ajuntament de València, aquell dia, al Palau, “Miquel Domínguez, crec que es diu”, recorda Pau Alabajos: “Vingué i ens digué que sí, que és clar, que la solució era seure a parlar, i que de veritat que teníem la porta oberta, que estaven oberts a programar, que només calia que els presentàrem un dossier amb propostes artístiques i que farien un cicle. És el que va dir. ‘Un cicle’. Evidentment, vàrem fer la proposta. I, també evidentment, mai no vàrem saber res de cap cicle ni de res. Silenci administratiu”.

I explica també que, per curiositat i per voluntat de documentació, han estat mirant de trobar-se els precedents, però que, tal com han vist l'arxiu oficial, “és

difficil de saber”. Amb tot, les dades que tenen fins ara apunten que “l’últim concert que s’hi va fer d’un cantautor compromès valencià que cantara en català va ser quan hi va actuar Raimon, en l’època de Ricard Pérez Casado. Fa més de vint-i-cinc anys. Imagina’t. Abans de Rita Barberà”. Això encara suma il·lusió a l’esdeveniment, “i molta responsabilitat també: és una oportunitat que dubte que es pugui repetir prompte”.

El comboi. “Per tot això, pense que és un acte un poc més especial, també, perquè la gent el percep no només com un concert, sinó com un concert de tots.” Pau Alabajos resumeix en aquesta voluntat extensiva la il·lusió que ja s’escampava, via xarxes socials, abans i tot que en comencés la difusió oficial, per assistir a un concert que acumula simbolismes i alegries. Amb un senzill #pualpalau s’etiqueta i es defineix l’esdeveniment, corren vídeos amb poemes d’Estellés, les entrades volen i bé caldrà espavilar-se per no perdre’s la possibilitat de ser-hi. O, més que ser-hi, formar-ne part.

El concert continua, cada dia que passa, prenent la dimensió de celebració múltiple que el cantautor de Torrent li ha volgut donar a consciència. Perquè hi tocarà les seves cançons, les més noves i les de sempre (deu anys dalt d’escenaris de tota mena donen per a un bon repertori, i la tria mai no és fàcil), i perquè hi ha volgut, també, retre homenatge a Vicent Andrés Estellés: “És el meu poeta de capçalera. I sempre el tinc molt present a l’hora d’escriure les cançons. Per la manera que té d’expressar-se, tan quotidiana,

popular, com si estiguera conversant amb la seua família, amb el seu cercle d’amics, i, d’alguna manera, per extensió, amb tot el país. Aquest tipus de confiança i de contacte amb la gent em motiva molt a l’hora d’escriure”.

El títol del darrer disc que ha presentat Pau Alabajos, *Una amable, una trista, una petita pàtria*, és, de fet, manllevat del *Coral romput* estelle-sià. De manera que, en plantejar-se la celebració de l’aniversari, va trobar lògic que el poeta hi tingués presència destacada. I de seguida va aconseguir ampliar complicitats. Així que, intercalats entre les cançons d’Alabajos, se sentiran també els versos d’Estellés. A moltes veus. Feliu Ventura, Miquel Gil, Cesk Freixas, Vicent Partal, Amàlia Garrigós, Rodonors Invictes i qui signa aquest article seran els encarregats

d’escampar-los des de l’escenari. Per acabar de reblar el clau, les cançons tindran un acompanyament de luxe, amb els arranjaments que ja tenien o amb d’altres que Laura Navarro ha realitzat a posta per a l’ocasió: l’Orquestra Simfònica del Coral Romput.

Ben mirat, deu anys són ja una fita de consideració. Alabajos, conscient de la significació de l’aniversari, i feliç de poder-ne compartir celebració, l’ama-neix amb un característic pic d’ironia: quan li parlen de consolidació, somriu i de seguida apunta que sí, que tot plegat “ja comença a semblar que siga una cosa més seriosa. De fet, quan veus que han passat els dos dígits penses que això va de debò. I potser sí. I constates aleshores com de curiós és que, a causa possible-ment de l’oblit institucional que patim, els artistes valencians continuem essent sempre, en general, ‘joves promeses’. I diem, amb els companys, home, que ja tenim una edat, no? Jo, per exemple, en tinc trenta, porte tres discos i no sé quantíssims concerts. Potser sóc jove, però no tant”.

El cas és que celebrarà aquesta seva plenitud artística, aquests seus deu anys de picar pedra musical, i sobretot, la constatació positiva de la petita victòria que ja és aquest concert únic: “Potser sí que pequem, els valencians, d’autoflagel·lació. Així que també convé, de tant en tant, adonar-nos que tenim moltes coses bones. Si no, no hi hauria manera de trobar un espai d’esperança”. Vet aquí un concert plantejat amb moral de victòria, per tant. Una petita fita. I bella Per ganes de celebrar.

Núria Cadenes

SAGARRA
OBRA COMPLETA
VOLUM 19

JOSEP M.
DE
LA FILLA DEL CARMESÍ
GARDÈNIA

13
Max Cabrer

JOAN FUSTER
Correspondència

NOVETATS
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com

Itineraris. Non studis subre cultura al Renaixement
Estel·la Duran i Maria Toldrà, eds.